

E D I T U R A S C R I P T U M

Elisabeth Mittelstädt (editor)

Minuni ce mișcă inima

*Povestiri adevărate,
deși adesea incredibile...*

Pentru

De la

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Minuni ce mișcă inima / ed.: Elisabeth Mittelstädt; trad.: Elena Jorj. -
Oradea: Scriptum, 2005

ISBN 973-87379-6-6

I. Elisabeth, Mittelstädt (ed.)

II. Jorj, Elena (trad.)

821.112.2-97

Elisabeth Mittelstädt (editor)

Minuni ce mișcă inima

*Povestiri adevărate,
deși adesea incredibile...*

Editura Scriptum
Oradea

Titlul original:

Wunder, die das Herz bewegen

editor Elisabeth Mittelstädt

Copyright © 2003 Lydia-Verlag, Asslar-Berghausen, Germania

Toate drepturile rezervate.

Ediția în limba română, publicată sub titlul

Minuni ce mișcă inima

© 2005 Editura Scriptum

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum@scriptum.ro,

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română.

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Traducerea: Elena Jorj

Editarea: Dorina Schinteie

Coperta și tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip

ISBN 973-87379-6-6

Tiparul executat în U.E.

Dragi cititori,

Sunt cuprinsă întotdeauna de uimire când privesc bolta înstelată în nopțile senine. Ce mult mi-ar plăcea să pot număra nenumăratele stele care sclipesc în noapte!

La fel de uimită rămân când admir valsul fulgilor de nea în zilele de iarnă. În Biblie ni se spune că Dumnezeu păstrează fulgii de nea într-o cămară. V-ați întrebat vreodată cât de uriașă trebuie să fie această cămară?

Dar ceea ce mă uimește cel mai mult este Dumnezeuul măreț a Cărui fiică sunt. Nu numai că le-a creat pe toate, ci El Se îngrijește de bebelușul neajutorat, ne ascultă toate rugăciunile, ne prilejuiește întâlniri prin care să fim încurajați, vindecă inimi frânte și trupuri bolnave. Mai mult, El ne dăruiește bucurii, fiindcă ne iubește nespus de mult. Din când în când ne trimite chiar și îngeri în ajutor. Însă îi trimite în așa fel încât să nu-i recunoaștem, căci altfel am muri de frică!

În această carte veți găsi peste 50 de povestiri. Unele vă vor aduce zâmbetul pe buze, altele vă vor emoționa până la lacrimi. Pentru noi a fost o bucurie deosebită să alcătuim această culegere. Adesea ne-au uimit și pe noi minunile mari și mici trăite de autorii povestirilor.

Dorința mea cea mai mare este ca prin această carte să fiți încurajați să vă încredeți în Dumnezeu chiar și în situațiile pe care nu le înțelegeți. Țineți-vă strâns de mâna Lui tare și puternică, ce dăruiește viață și ocrotire! Dumnezeu vă poate călăuzi și prin cele mai întunecate momente din viață.

Elisabeth Mittelstädt

Cuprins

SURPRIZELE CERULUI

Un dar-surpriză	
<i>Kathy Miller</i>	16
Un Crăciun mai puțin obișnuit	
<i>Marianne Hirzel</i>	22
Teniși de antrenament	
<i>Elisabeth Mittelstädt</i>	25
Fără cuvinte	
<i>Ingrid Krieger</i>	27
Undă verde de la episcopul din Limburg	
<i>Hertha-Maria Haselmann</i>	29
„Ce bine-mi merge!“	
<i>M. L. Ketcham</i>	33
Prosoape moi de frotir	
<i>Ilse Ammann-Gebhardt</i>	35
Când granițele cad	
<i>Hannelore Illgen</i>	37

Casa – staul, iar inima – iesle	
<i>Ruth Heil</i>	40
Semnul negru	
<i>Kathleen Ruckman</i>	44
Un lanț de evenimente cerești	
<i>Marija Koprivnjak</i>	48

TĂMĂDUIRE PENTRU TRUP ȘI SUFLET

Leacul speranței	
<i>Inge Wende</i>	54
Ești un copil dorit!	
<i>Angelica Jackson</i>	58
Rățușcă urâtă – lebădă puternică!	
<i>Sophie Englmann</i>	61
Merită să aștepți!	
<i>Sarah Koeshall</i>	64
Dragostea Tatălui ceresc	
<i>Ghia Falk</i>	67
Surori din naștere – prietene prin alegere	
<i>Saskia Barthelmess</i>	69
Doamne, ia-mi durerea!	
<i>Ingrid Heinzelmayer</i>	71
Primul lichior, la 16 ani – apoi al doilea...	
<i>Lilo Kramer</i>	75
Eliberată de traumă	
<i>Sigrid Arnold-Levey</i>	79

Trandafirul de Ierihon	
<i>Katrin Ledermann</i>	81
Copilul meu bolnav pe moarte s-a însănătoșit!	
<i>Dagmar Stehn</i>	84
Reumatism de Crăciun	
<i>Hannelore Risch</i>	86

SUB OCROTIREA ÎNGERILOR

Cine a fost bătrâna doamnă?	
<i>Mila Devic</i>	90
În ploaie și fără benzină	
<i>Barbara Lenski</i>	93
Un necunoscut îmbrăcat bine	
<i>Robyn & David Claydon</i>	95
Întâlnirea din casa scărilor	
<i>Eva Breunig</i>	97
Cerul de deasupra landului Sachsen-Anhalt	
<i>Silke Benner</i>	100
Marș forțat în întuneric	
<i>Sarah Koeshall-Jump</i>	104

OCROTIRE DIN MÂNĂ SIGURĂ

Ocrotire pe gheață	
<i>Cornelia Mack</i>	108

„Într-adevăr, eram încă în viață!”	
<i>Margit Weitzel</i>	111
Evadarea	
<i>Roswitha Wurm</i>	115
Budinca și atacul cerebral	
<i>G. Hellwig & E. Funke</i>	117
Când povara cade de pe umeri	
<i>Regina von Thaler</i>	118
Credința bunicii mele	
<i>Cornelia Twisselmann</i>	121
Înconjurată de rebeli	
<i>Sharon Mumper</i>	126

COPIII - UN DAR AL VIETII

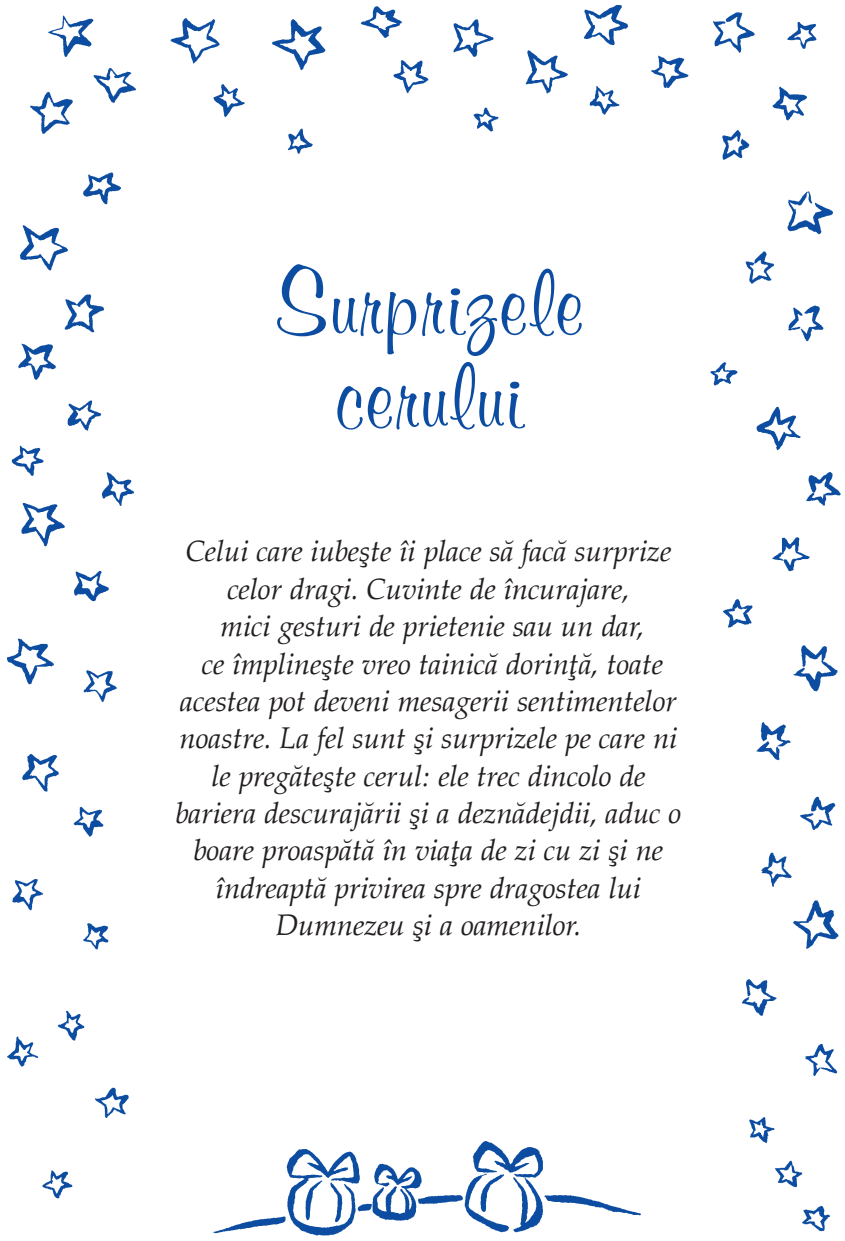
Aventura nașterii	
<i>Ulrike Herrmann</i>	130
Nu a adus pe lume nici un copil, însă mii de copii au strigat-o <i>Mama</i>	
.....	133
„Unde am greșit?”	
<i>Ruth Imhof-Moser</i>	136
Cine-L are pe Isus are viața	
<i>Lotte Bormuth</i>	138
„Eu am făcut-o!”	
<i>Elisabeth Bär</i>	142
„Gravidă” timp de nouă ani!	
<i>Inge Kunz</i>	144

MÂNGÂIERE ȘI ÎNCURAJARE

Pene pentru Christl	
<i>Priscilla Larson</i>	148
Ficatul de găscă	
<i>Elisabeth Mittelstädt</i>	153
Lângă mine se „prăjea” la soare un șarpe!	
<i>Helen Lescheid</i>	155
Ziua narcisei galbene	
<i>Nancy Hodge</i>	157

RUGĂCIUNI CE DESCUIE CERUL

Salvarea unui „ghem catifelat”	
<i>Saskia Barthelmess</i>	160
Bucurie în cer	
<i>Helga Becker</i>	162
Începutul minunilor	
<i>Sabine Bockel</i>	164
O pereche nouă de cizme	
<i>Gitta Leuschner</i>	167
Tata știe cel mai bine!	
<i>Elisabeth Mittelstädt</i>	168

Surprizele cerului

*Celui care iubește îi place să facă surprize
celor dragi. Cuvinte de încurajare,
mici gesturi de prietenie sau un dar,
ce împlinesc vreo tainică dorință, toate
acestea pot deveni mesagerii sentimentelor
noastre. La fel sunt și surprizele pe care ni
le pregătește cerul: ele trec dincolo de
bariera descurajării și a deznădejzii, aduc o
boare proaspătă în viața de zi cu zi și ne
îndreaptă privirea spre dragostea lui
Dumnezeu și a oamenilor.*

Un dar-surpriză

KATHY MILLER

Așa o iarnă nu mai trăise niciodată! Cuibărită în fotoliul ei, Stella privea pe fereastră viscolul de afară, care se întetea tot mai mult. Nu îndrăznea să se apropie mai mult de fereastră, de teamă că viscolul ar putea pune stăpânire pe ea și ar putea să o smulgă în haosul de afară. Abia dacă mai puteai recunoaște casele de peste drum, înghițite de iureșul amețitor al fulgilor. Bătrâna mângâie dusă pe gânduri husa ce îmbrăca rezemătoarele fotoliului, fără a-și putea desprinde ochii de la spectacolul de afară.

Dar apoi își adună puterile și se chinui să se ridice din fotoliu. Câteva clipe rămase nemișcată, ca să-și recapete echilibrul. Încercă să-și îndrepte spatele, luptând cu hotărâre împotriva durerii care o ținea gârbovită. Apoi porni spre bucătărie.

Ajunsa în pragul bucătăriei, se opri descumpănită, întrebându-se ce vrea de fapt. Vântul vuia în hornul cuptorului, de parcă ar fi vrut să pătrundă cu toată grozăvia de afară în casuță. Stella se uită la ceasul de bucătărie de deasupra cuptorului. Trei și un sfert! Atunci își aminti de ce venise în bucătărie: dorea să scoată ceva din frigider pentru cină! Oftă din adâncul sufletului. Nu o atrăgea deloc gândul să-și mai pregătească încă o masă singură, darămite să mai și mănânce!

Copleșită de durere, Stella se agăță de ușa frigiderului, sprijinindu-și fruntea de suprafața albă și rece. Risca să se înece în valul de autocompătimire ce o cuprinsese. Pierderea iubitului ei David în vara trecută era prea mult pentru ea! Cum să-și aline tristețea din suflet? Cum să suporte

singurătatea vieții de zi cu zi? Stella se simți gătită de durerea ce o încercase adesea în ultimele luni și închise ochii, încercând să-și stăvilească lacrimile.

Apoi clătină dezaprobator capul, nemulțumită de ea însăși. În gând parcurse încă o dată lucrurile pentru care putea fi mulțumitoare: era sănătoasă, avea o căsuță, o pensie suficient de mare ca să poată trăi decent tot restul vieții. Avea un televizor, cărți, lucrul ei de mână. Câtă bucurie nu-i aducea grădina primăvara și vara, cât de mult îi plăcea să se plimbe în parcul sălbăticit de la capătul străzii și cât de mult se bucura iarna de păsărelele care veneau la căsuța cu grăunțe din fața ferestrei de la bucătărie! „Dar astăzi nu-s aici”, se gândi ea tristă, auzind cum zgâlțâie crivățul ușorii casei.

– Ah, David, cât de mult îmi lipsești! Cât timp ai fost lângă mine, nu mi-a părut, chiar de era viscol sau furtună afară!...

Se sperie de sunetul propriei ei voci. Porni radioul care se afla pe bufet, lângă șirul cutiilor de lemn în care își ținea diferite alimente. Acordurile cântecelor de Crăciun năvăliră brusc în mica încăpere, dar nu făcură decât să-i adâncească și mai mult sentimentul de singurătate.

Fără-ndoială că se așteptase la moartea soțului ei. Din clipa în care medicul rostise diagnosticul de „cancer pulmonar în fază terminală”, amândoi au fost conștienți de iminența sfârșitului și și-au dat toate silințele să petreacă frumos timpul rămas. David avusese întotdeauna grijă ca situația lui financiară să fie în ordine, astfel încât Stella nu trebuia să se teamă că vor apărea probleme care să-i împovăreze văduvia. Cel mai greu era însă să se obișnuiască cu singurătatea cumplită ce-i bântuia viața de zi cu zi.

În decursul ultimilor ani, Stella și soțul ei au fost mereu nevoiți să-și ia rămas bun de la prieteni și rude. Erau la vârsta la care trupul omenesc nu mai face față, ci devine tot mai

slăbit și predispus la boală, până ce omul moare. Faptul că voiau sau nu să accepte realitatea, nu schimba cu nimic crudul adevăr: Anii se adună, omul îmbătrânește!

Iar acum, Stella era singură, primul ei Crăciun fără David! Prietenii o invitaseră să petreacă sărbătorile împreună cu ei, dar asta i se păruse chiar mai rău decât să rămână singură acasă. Acolo nu i-ar fi lipsit numai soțul, ci și intimitatea căminului lor.

Stella învârti cu degete tremurânde potențimetrul radioului, până ce colindele rămaseră undeva în fundal. Privi scurt spre frigider, hotărând că o farfurie cu supă caldă îi va fi de data aceasta suficient pentru cină.

Spre surprinderea ei, Stella observă că trecuse poștașul. Nu auzise scârțâitul clapetei de la ușa de la intrare. Sărmanul poștaș, să împartă scrisorile pe o vreme ca aceasta! Ca de obicei, tresări de durere când se aplecă să ridice plicurile umede de pe podea. Se îndreptă spre sufragerie, unde se așeză pe taburetul din fața pianului ca să parcurgă corespondența primită. Erau mai mult felicitări de Crăciun, iar privirea ei tristă se învioră văzând imaginile cunoscute și parcurgând rândurile de la cei dragi. Cu multă grijă așeză apoi felicitările printre celelalte de pe pian, ceea ce nu-i veni deloc ușor cu degetele ei anchilozate de artrită. De data aceasta, din casa ei lipseau tradiționalele podoabe de Crăciun – doar felicitările primite aminteau de apropiata sărbătoare. Se afla în prag de Ajun, dar tot nu se putea hotărî să-și împodobească un brad. Refuzase chiar și gândul de a aduce din pivniță ieslea confecționată de David în urmă cu câțiva ani.

Copleșită de un val de tristețe, Stella își ascunse în palme fața brăzdată de ridurile bătrâneții. Coatele ei atinseră clapele, care scoaseră un sunet disonant. Apoi izbucni în lacrimi. Cum să supraviețuiască Crăciunului, iar apoi săptămânilor lungi

de iarnă? Cel mai mult i-ar fi plăcut să se poată ascunde în pat, sub un maldăr de păături, de sub care să iasă doar la primăvară, când i se va fi întors dorul de viață.

Țărâitul prelung al soneriei rupse tăcerea, ca un ecou al sunetelor nearmonioase ale pianului. Cu totul surprinsă, Stella își înăbuși cu greu un strigăt. Cine să o caute pe așa o vreme și ce să vrea de la ea? Își șterse grăbită ochii, observând abia acum că afară se înserase. Soneria țârâi a doua oară.

Stella se smulse de lângă pian și se îndreptă cât putu de repede spre coridorul de la intrare. În trecere aprinse lampa din sufragerie. Deschise prima ușa și încercă să întrezărească prin grilajul ușii de la intrare cine se află dincolo de ea. Era un bărbat tânăr care se lupta cu vântul și ninsoarea și al cărui cap descoperit abia dacă se vedea de pachetul uriaș pe care îl ținea în brațe. Stella privi dincolo de el, la mașina cu care venise, dar nici aceasta nu-i spunea mare lucru despre vizitatorul ei. Când se uită din nou la tânărul din fața casei, observă că nu are mânuși. Sprâncenele lui ridicate a așteptare erau aproape complet ascunse de ochelarii aburiți. Cu grijă, bătrâna deschise de un lat de palmă ușa, la care străinul păși un pas într-o parte ca să vorbească prin ușa crăpată.

– Am un pachet pentru dumneavoastră.

Curiozitatea Stellei învinse orice prevedere. Ea deschise ușa suficient de mult pentru ca tânărul să poată sălta pachetul pe umăr, după care păși în lături ca acesta să poată intra în casă. Odată cu el pătrunse și aerul geros al viscolului. Zâmbind și cu mare grijă, bărbatul așeză cutia pe podea, după care scoase un plic din buzunarul paltonului, pe care i-l înmână Stellei. În clipa următoare, Stella auzi un zgomot ciudat din interiorul cutiei, care o făcu să tresară. Tânărul se scuză zâmbind, se aplecă și deschise cutia, pentru ca Stella să poată privi înăuntru. Atentă, se apropie să vadă ce se află în cutie.

Un câine! Mai bine-zis, un pui de labrador auriu. Tânărul se aplecă, luă în brațe puiul și explică:

– Este pentru dumneavoastră. Are șase săptămâni și nu își face nevoile în casă.

Cățelușul bătea aerul cu codița, fericit că reușise să scape din „închisoarea” lui, și încerca să-și lingă binefăcătorul, în semn de recunoștință.

– De fapt, ar fi trebuit să vi-l aducem abia în Ajun – continuă tânărul, încercând zadarnic să-și apere bărbia de limbuța umedă –, dar crescătorul de câini intră de mâine în concediu. Sper că nu aveți nimic împotriva unui cadou de Crăciun sosit înainte de termen!

Stella era atât de uimită, încât nici nu mai știa ce să spună. Îngăimă fără nici o legătură câteva cuvinte:

– Dar... Nu înțeleg... Adică vreau să spun... Cine...?

Tânărul așeză cățelușul pe ștergătorul de picioare și arată spre plicul pe care Stella îl ținea încă în mână.

– În scrisoare veți găsi răspuns la aproape toate întrebările dumneavoastră. Câinele a fost cumpărat încă în luna iulie, înainte de a veni pe lume. E vorba de un dar de Crăciun. Iertați-mă câteva momente, mai am de luat câteva lucruri din mașină.

Înainte ca Stella să poată răspunde, tânărul plecă la mașină, de unde se întoarse cu o lesă, un sac de mâncare pentru câini și un manual: *Creșterea labradorului*. În tot acest timp, cadoul viu își urmărise liniștit stăpâna de pe ștergătorul de picioare, pufăind fericit pe nări și observând-o cu ochisorii lui maro, inteligenți.

Străinul se îndreptă spre ieșire. Încă tulburată, Stella reuși să-l întrebe:

– Dar cine... cine l-a cumpărat pentru mine?

Tânărul, ajuns deja la ușă, rosti grăbit, în timp ce vântul îi smulse aproape cuvintele de pe buze:

– Soțul dumneavoastră!... Și dispăru în mașină.

Într-adevăr, totul era scris în scrisoare. Stella, recunoscând bine cunoscutul scris de mână, uită cu totul de cățeluș și se retrase ca o somnambulă spre fotoliul din dreptul ferestrei. Nu observă nici măcar că puiul de labrador o pornise pe urmele ei. Cu ochii în lacrimi, se sili să citească rândurile scrise de soțul ei. David redactase scrisoarea cu trei săptămâni înainte de a muri și i-o încredințase crescătorului de câini, care trebuia să i-o aducă Stellei împreună cu puiul de labrador, ca un ultim dar de Crăciun. Rândurile erau pline de cuvinte de dragoste și încurajare, cuprinzând însă și îndemnul ca Stella să fie tare. El o asigură că a mers doar înaintea ei și că aștepta cu nerăbdare ziua în care aveau să se revadă în ceruri. Până atunci, ca să nu fie singură, îi dăruia cățelușul.

Aceasta îi aminti Stellei de micul ei tovarăș. Cât de uimită a fost să-l zărească culcat la picioarele ei, uitându-se la ea cu ochișori curioși. Un zâmbet șmecheresc părea să-i joace în colțul boticului. Stella puse scrisoarea deoparte și se aplecă să ridice ghemotocul de blăniță aurie. Și-l închipuise mai greu – se asemena ca mărime și greutate cu una din perinile de pe canapea. Cât era de cald și moale! Îl legănă în brațe, iar micuțul, drept mulțumire, o linse pe bărbie, după care se strânse tot la pieptul ei. La acest nou semn de atașament, fața Stellei a fost din nou brăzdată de lacrimi, care se pierdură în blănița micului labrador.

În cele din urmă, Stella îl lăsă să alunece în poala ei, de unde puiul continuă să o observe cu toată seriozitatea. Absentă, femeia își șterse lacrimile de pe obraz și se luptă să zâmbească.

– Așadar, micuțele, se pare că pe viitor ne aparținem unul altuia.

Mișcările limbii lui rozalii păreau să confirme cuvintele

Stellei. Zâmbetul bătrânei se lăți și mai mult pe fața ei. Privirea îi trecu de la micul labrador la fereastră. Aproape că se întunecase, iar viscolul parcă se mai domolise. Prin fulgii catifelați, care coborau acum în dans liniștit din norii plumburii, Stella putea să vadă ghirlandele becuțelor de Crăciun, care licăreau vesele dinspre casele învecinate. Din bucătărie răzbiră până la ea acordurile colindului *O noapte preasfințită*.

Brusc, Stella se simți copleșită de un sentiment minunat de pace și binecuvântare cerească, de parcă ar fi fost îmbrățișată cu multă dragoste. Bătăile inimii ei se întetiră, însă de data aceasta nu de durere și singurătate, ci de bucurie și uimire. Știa că nu mai era singură! Își îndreptă din nou privirea spre puiul de labrador și începu să-i explice câteva lucruri:

– Știi ceva, micuțule, în pivniță am o cutie de carton care precis te va bucura. În ea se află un brad, globuri și lumânări, cum n-ai mai văzut tu până acum. Și cred că în vreun colț voi da și de vechea iesle. Ce zici, încercăm să le dăm de capăt?

Cățelușul lătră aprobator, de parcă ar fi înțeles fiecare cuvânt.

Un Crăciun mai puțin obișnuit

MARIANNE HIRZEL

O noapte preasfințită, toate-s în odihnă...? Realitatea este de obicei alta. Alergăm de la un Crăciun la altul – la școală, la piață, la firmă, la birou. Cina din Ajun